

met op i Nærheden deraf med de Understøttelser, som de paagældende kan sikre sig ved deres egne Bidrag. Thi saa har man dog i selve Loven erkendt, at det er rigtigt at fastsætte, at den Understøttelse, man kan sikre sig som Ret gennem sin Kasse, kan ikke komme nærmere ved den normale Arbejdsindtægt i Faget eller indenfor Grupper af Faget end en vis Kvotadel. Det, tror jeg, er det gode ved den Ændring, der har været mest Strid om, og derfor vil det forstaaes, at vi fra Venstres Side ikke ser paa Lovforslagets nuværende Affattelse med samme Følelser som den ærede Ordfører (Martin Olsen); jeg tror at det set fra et Arbejdsløshedskassesynspunkt er en Fordel, at Lovforslaget er blevet ændret paa dette Punkt. Den ærede Ordfører citerede Slutningen af Landstingets Ændringsforslag og fremhævede, at der efter hans Mening her forelaa en Forbedring af det, Mindretallet i Folketinget havde foreslaaet, idet der herved var mildnet noget i Bestemmelsen om $\frac{3}{4}$. At det er en Forbedring set fra den ærede Ordførers Synspunkt, kunde det ikke falde mig ind at bestride, men det er for saa vidt ogsaa en Forbedring i al Almindelighed, som der her gives Udtryk for det, som det ærede Medlem fra Ruds-Vedby (Svendsen), som ikke kan være til Stede i Dag, fremhævede laa i Udtrykket „som Regel“. I Stedet for at bruge Udtrykket „som Regel“ har man altsaa her indsat det, som det ærede Medlem fra Ruds-Vedby ogsaa den Gang gjorde opmærksom paa skulde være Undtagelser fra Regelen, altsaa at man overfor de lavere Lønninger og de smaa Understøttelser ikke skulde fastholde de $\frac{3}{4}$. Dette udtrykkes nu i selve Loven, og det kan vi for saa vidt ikke have noget imod.

Jeg skal i øvrigt ikke forlænge Debat-ten, men blot gøre opmærksom paa, at det efter min Mening er en Fordel, at man i denne Lov faar fastslaet det Princip, som ogsaa findes i Loven om Arbejdsløsheds-kasserne.

Ivar Berendsen: Naar man med virkelig Omhyggelighed har arbejdet sig gennem Landstingets Ændring med den moralske Brøk og gennem Landstingets Betænkning med dens Omhu for, at de arbejdende ikke skal føle sig brøstholdne over deres arbejdsløse Kammeraters Velstand, saa ender man med — efter at det er blevet Resultatet af de store Anstregelser, som er blevet Resultatet — at indse, at Indenrigsministerens Bemyndigelse efter § 4, sidste Stykke, saaledes som den var

udtrykt i Folketingets Affattelse, fuldstændig opfyldte de Krav, der med Rette kan stilles for at regulere Forholdet mellem de arbejdsløses Kasseunderstøttelse og de arbejdendes Arbejdsfortjeneste. For de Understøttelsers Vedkommende, hvor Brøken overhovedet paa Forhaand kunde ventes at faa praktisk Betydning, altsaa for dem, som ikke overskrider Minimumsbeløbet, bortfalder jo nemlig Landstingets faste Brøk, og i Stedet for træder — ja i Stedet for træder simpelthen Hensynet til, „at det skal have økonomisk Interesse for de vedkommende at have Arbejde fremfor at gaa ledige“. Men det Hensyn har Venstre og det konservative Folkeparti i Folketing og Landsting sandelig ikke Patent paa, thi det var Folketingsudvalgets fælles Synspunkt, og det var just det, som stod i den Bemyndigelse, som i § 4, sidste Stykke, gaves Indenrigsministeren.

Jeg maa maaske have Lov til at minde om, at den eneste, som ved Lovforslagets første Behandling her aabenhjertigt udtalte sin Mening om Arbejdsløshedskassernes Pligt til at gaa kraftigt frem overfor dem, som muligvis kunde foretrække at gaa ledige fremfor at arbejde, tilhørte hverken Venstre eller det konservative Folkeparti. Et saa stort Apparat, som her har været sat i Bevægelse med sociale Opfattelser o. s. v., kan jeg ikke finde Mening i, man har sat i Bevægelse, hvis det ikke drejer sig om — hvad alle har fralagt sig, og jeg ikke tillægger nogen —, nemlig Tendens til at kaste Skygge over Arbejdsløsheds-kasserne. Det, man her har faaet, kunde man have faaet for meget mindre, nemlig ved en Forhandling i Folketingsudvalget om en fornuftig Formulering af Bestemmelsen af Maksimumsbeløbet og om Ægtefæller, som ikke begge arbejder, hvis man da havde villet fratagde den faste Brøk, som Livet dog ikke tillader at opretholde.

Jeg slutter mig ganske til det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds' (Martin Olsen) Udtalelse om, at man ikke kan gaa til Fællesudvalg med denne Sag. Man kan ikke modsætte sig Landstingets Ændringer, men man kan føle sig noget generet — og det gør jeg — over, at en saa ringe Ting er slaaet op til et socialt Principspørgsmaal i en alvorlig Tid som denne. Man maa have Lov til at føle sig generet og at ryste paa Hovedet — og det gør jeg ærlig talt ogsaa.

Fraenkel: Det var jo Synd at sige, at Landstinget høster Laurbær for sine Ændringer. Jeg kan ikke udtrykke min